

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ

Αντώνης Δραγανίγος

Το βασικό πολιτικό δίλημμα των εκλογών είναι: συνέχιση της κόλασης μνημονίων, ΕΕ, ΔΝΤ, κεφαλαίου, συμβιβασμός και υποταγή σε αυτόν τον δρόμο ή ανατροπή;

Συζητώντας με πολλούς ανθρώπους το τελευταίο διάστημα καταλαβαίνεις ότι όλο και πιο έντονα η διάθεση που κυριαρχεί είναι «**να φύγουν! Να αλλάξει η κατάσταση, να ανασάνουμε!**» Δεν χρειάζονται πολλά επιχειρήματα για αυτό. Η δυστυχία που απλώνεται παντού, τα παιδιά που πεινάνε, οι εκατοντάδες χιλιάδες ανασφάλιστοι, η ξενιτιά των νέων είναι επιχειρήματα από μόνα τους. **Να φύγουν λοιπόν! Αλλά ποιοι;**

Σίγουρα πρέπει να πάνε στα αζήτητα της ιστορίας **το δίδυμο της συμφοράς Σαμαρά-Βενιζέλου, το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ**, τα συστημικά συντηρητικά (Ποτάμι), τα ακροδεξιά και φασιστικά δεκανίκια τους (Χρυσή Αυγή).

Αλλά μαζί τους πρέπει να μας αδειάσει την γωνιά και η τρόικα. Ο (κάθε) Όλι Ρεν που μας καλεί σε υπομονή και υποταγή μέχρι θανάτου. Και πάνω από όλα πρέπει να μπουκ στην πάντα τα **αφεντικά όλων αυτών**, οι γερμανοί, γάλλοι και έλληνες τραπεζίτες και καπιταλιστές που έχουν στήσει έναν γιγάντιο μηχανισμό εκμετάλλευσης και εξανδραποδισμού των εργαζόμενων και της λαϊκής πλειοψηφίας. Γιατί, ακόμα και αν φύγουν οι μαριονέτες Σαμαράς-Βενιζέλος, **όσο οι μαριονοτοπαίχτες μένουν ακούνητοι στην μακάβρια θέση τους άσπρη μέρα δεν θα δει ο λαός.**

Με άλλα λόγια το βασικό πολιτικό δίλημμα των εκλογών είναι: συνέχιση της κόλασης μνημονίων, της ΕΕ του ΔΝΤ και του κεφαλαίου, συμβιβασμός και υποταγή σε αυτόν τον δρόμο ή ανατροπή συνολικά αυτής της βάρβαρης πολιτικής και των κυβερνήσεων που την υλοποιούν;

Πράγματι δεν μπορεί να υπάρχει σήμερα πολιτική σε όφελος του λαού, πολιτική για να έχουμε δουλειές, παιδεία και υγεία χωρίς απειθαρχία στις συνθήκες, ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ.

Η ΕΕ αποτέλεσε την κύρια δύναμη της μισητής τρόικας. Αποδείχτηκε μηχανισμός όξυνσης και διάχυσης της κρίσης και όχι ασπίδα προστασίας από αυτήν και «απάνεμο λιμάνι». **Μπήκε μπροστά για την εφαρμογή των πιο βάρβαρων αντιλαϊκών μέτρων για να φορτωθεί η κρίση του καπιταλισμού στις πλάτες της εργατικής τάξης και των λαών.**

Μέσα στην κρίση **βάθυνε και θωρακίστηκε ακόμα παραπέρα ο αντιλαϊκός ρόλος της ευρωζώνης και της ΕΕ.** Η «Συνθήκη για την Σταθερότητα, τον Συντονισμό και την Οικονομική Διακυβέρνηση στις χώρες της ΟΝΕ» προβλέπει ότι τα κράτη μέλη με χρέος πάνω από 60% του ΑΕΠ είναι υποχρεωμένα να εξοφλούν κάθε χρόνο το 1/20 του χρέους, που σημαίνει ότι πρέπει να έχουμε **ένα επαχθές μνημόνιο τον χρόνο.** Με άλλους κανονισμούς πχ τον 472 / 2012 οι χώρες που έχουν προσφύγει στους «μηχανισμούς στήριξης» θα βρίσκονται υπό επιτήρηση μέχρι να ξεπληρώσουν το 75% των δανείων που έχουν πάρει,

δηλαδή τουλάχιστον για τον επόμενο μισό αιώνα. Αν τα κράτη μέλη δεν εφαρμόζουν τις εκάστοτε συστάσεις της Κομισιόν τότε τα περιμένουν πρόστιμα και αφαίρεση κονδυλίων. Με την ΕΕ **καταργείται κάθε έννοια δημοκρατίας και λαϊκής κυριαρχίας**. Στην Ουκρανία **δεν δίστασε να ενισχύσει την ακροδεξιά και τις φασιστικές συμμορίες του «Δεξιού Τομέα»**, για τα συμφέροντα των πολυεθνικών της.

Μέσα ή έξω από την ΕΕ των μνημονίων και της φτώχειας, των πολυεθνικών και της επιτροπείας, του ολοκληρωτισμού και της στήριξης του φασισμού; Να το δεύτερο καθαρό δίλημμα που προκύπτει σε αυτές τις εκλογές.

Η ρήξη και η αποδέσμευση από την ΕΕ, δεν είναι από μόνη της απάντηση στα τρομακτικά δεινά που η κρίση του καπιταλισμού, της ευρωζώνης και της ΕΕ έχουν συσσωρεύσει στην εργατική τάξη και τον λαό.

Όσο η θηλιά του χρέους σφίγγει πάνω από τους λαούς, όσο δισεκατομμύρια φεύγουν κάθε χρόνο από τους προϋπολογισμούς για να καταλήξουν στις τσέπες των κρατικών και ιδιωτικών τοκογλύφων, τόσο δεν θα μένει χώρος για παιδεία, υγεία, δημόσια αγαθά. Το χρέος έχει σκαρφαλώσει στα 170% του ΑΕΠ, από 120% όταν μπήκαμε στο μνημόνιο! Οι σχεδιασμοί της τρόικας για την αποπληρωμή θα διαλύσουν τα πάντα.

Γιατί πρέπει οι εργαζόμενοι να πληρώσουν τα 200 δις των δανείων για να «σωθούν» οι τραπεζίτες, τις μίζες των εξοπλισμών, τις κλεψιές των εργολάβων, τα δις που έχουν κρυφτεί στα σεντούκια των ελβετικών τραπεζών;

Μόνο με την μη αναγνώριση, την **παύση πληρωμών και την μονομερή διαγραφή** του χρέους μπορεί να γλιτώσουμε από τα δισεκατομμύρια του κεφαλικού φόρου και να βρεθούν λεφτά για παιδεία, υγεία δημόσια αγαθά.

Παραπέρα ποιες κοινωνικές, ταξικές δυνάμεις στηρίζουν αυτήν την πολιτική; **Είναι οι συνασπισμένες δυνάμεις του κεφαλαίου που έχουν κάθε συμφέρον να διαλύσουν τα εργατικά - λαϊκά δικαιώματα**. Οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι, οι πολυεθνικές και οι ντόπιοι συνεργάτες τους για να βάλουν χέρι στη δημόσια περιουσία και όλοι μαζί για κάνουν την ευρωζώνη και την ΕΕ «ανταγωνιστική» στην διαμάχη τους με τα άλλα κέντρα του καπιταλισμού και να στεριώσουν την εξουσία τους! Αυτό είναι το **μαύρο ταξικό μέτωπο** που στηρίζει την πολιτική του μνημονίου, με ή χωρίς μνημόνιο, με ή χωρίς τρόικα, αλλά σταθερά με την ΕΕ τους τραπεζίτες και τους εργολάβους στο βάθρο της εξουσίας τους.

Για να ζήσουμε λοιπόν εμείς πρέπει να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο! Το κέρδος δεν μπορεί να είναι η κινητήρια δύναμη των κοινωνιών. Με βαριά φορολογία και εθνικοποιήσεις και τελικά με την απαλλοτρίωση του μεγάλου κεφαλαίου μπορεί να αναπτυχθούν και να αξιοποιηθούν σε όφελος της κοινωνίας οι παραγωγικές δυνάμεις που σήμερα καταστρέφονται.

Και αυτό είναι το τρίτο δίλημμα των εκλογών:

Θα ζήσουμε **μέσα στη φυλακή** των μνημονίων, του χρέους, του ευρώ της ΕΕ και του κεφαλαίου ή θα ανοίξουμε έναν άλλο **αντικαπιταλιστικό δρόμο**, με απελευθέρωση από τα δεσμά τους, με άμεσα μέτρα βελτίωσης της ζωής του λαού, μονομερή κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων, διαγραφή του χρέους, έξοδο από ευρώ και ΕΕ, μέτρα για να πληρώσει το κεφάλαιο και το σάπιο πολιτικό σύστημα, για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων;

Αυτή η πολιτική πρόταση μπορεί να στηριχτεί μόνο στην δύναμη του κινήματος και του λαϊκού ξεσηκωμού. Στην δύναμη της ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος όχι στους άταφους νεκρούς της γραφειοκρατίας, τις συμβολικές απεργίες διαμαρτυρίας και την κοινοβουλευτική αναμονή.

Στην δύναμη μιας άλλης Αριστεράς.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ξεκάθαρα και οριστικά ταχθεί **απέναντι σε αυτήν την πολιτική**. Με όρκους πίστης στην ευρωζώνη και την ΕΕ, με νομιμοποίηση και αποδοχή του «95%» του χρέους, με λογική «αναθεώρησης των μνημονίων», όχι μόνο δεν θα μπορέσει να λύσει κανένα ουσιαστικά πρόβλημα, αλλά **αν κυβερνήσει με αυτό το πρόγραμμα, θα οδηγήσει τους εργαζόμενους και την αριστερά σε τραγωδία, όπως συνέβη με πολύ ισχυρότερα και ιστορικότερα αριστερά και κομμουνιστικά κόμματα, που όταν συνέπραξαν σε αντιδραστικές πολιτικές (μέσω των κεντροαριστερών κυβερνήσεων σε Γαλλία, Ιταλία κλπ) εξαφανίσθηκαν κυριολεκτικά μέσα σε λίγα χρόνια αφήνοντας πίσω από τις μεγάλες «κυβερνητικές προοπτικές» τα συντρίμια ενός ιστορικού ρεύματος.**

Το ΚΚΕ από την πλευρά του δείχνει να αποφεύγει τις κοινωνικές και πολιτικές μάχες. Έξω ή και απέναντι στους μεγάλους κοινωνικούς αγώνες («πλατείες», απεργία διάρκειας καθηγητών) αποφεύγει τις μάχες που δημιουργούν πολιτικό πρόβλημα στην συγκυβέρνηση. Αν και με αριστερή φρασεολογία παραπέμπει όλα τα μεγάλα πολιτικά ζητήματα στην λαϊκή εξουσία. Χαρακτηριστικά, κάνει κριτική στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί παλεύει σήμερα για την αποδέσμευση από την ΕΕ.

Χρειαζόμαστε μια Αριστερά **ανεξάρτητη από το σύστημα**. Μαχητική αλλά ενωτική στους αγώνες. Αντικαπιταλιστική και επαναστατική. Με στόχο την ανατροπή της επίθεσης και την απόσπαση κατακτήσεων. Ικανή να απαντήσει από αριστερές αντικαπιταλιστικές θέσεις στην αναπόφευκτη κρίση της διαχειριστικής πολιτικής και την λαϊκή δυσαρέσκεια που θα γεννήσει είτε κυβερνήσει ο ΣΥΡΙΖΑ είτε όχι, αποτρέποντας τον εξευτελισμό κάθε έννοιας α.ριστεράς και μια αντιδραστική οπισθοδρόμηση, Με διάθεση να προωθήσει αποφασιστικά και να γίνει ο κινητήρας της μετωπικής πολιτικής συμπόρευσης όλων όσων πρεσβεύουν ένα μέτωπο των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής αντιΕΕ αριστεράς.

Η Αριστερά που χρειαζόμαστε σήμερα και αύριο είναι το τέταρτο καθοριστικό ζήτημα των εκλογών. Για όλους αυτούς τους λόγους είναι αναγκαία και επιτακτική η ισχυρή ενίσχυση των ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της αντικαπιταλιστικής, ανατρεπτικής, αντιΕΕ Αριστεράς στις εκλογικές μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Δημοσιεύθηκε στο "ΠΡΙΝ" 23/3/2014